

Ενώ γονατίζουν τον Μακρόν

Του **Γιώργου Μητραλιά**

Πέντε βδομάδες κινητοποίησης των Κίτρινων Γιλέκων αποδείχτηκαν αρκετές για να κλονιστεί ανεπανόρθωτα το καθεστώς Μακρόν και κυρίως, για να μπει σε (σωτήρια) κρίση το συνδικαλιστικό και πολιτικό τοπίο μιας Γαλλίας που μοιάζει πια με κοινωνικό ηφαίστειο έτοιμο να εκραγεί! Και όπως συνέβαινε πάντα εδώ και αιώνες (!) σε αυτές τις περιπτώσεις, η παρούσα γαλλική κοινωνική εξέγερση εμπνέει και εκτός γαλλικών συνόρων και δείχνει να θέλει να βρει μιμητές αλλού στην Ευρώπη ή ακόμα και πέρα από αυτήν...

Προφανώς, κανείς δεν είναι σήμερα σε θέση να προβλέψει το αύριο των Κίτρινων Γιλέκων ειδικά μάλιστα τη στιγμή που η προφανής κούραση, η άγρια καταστολή αλλά και οι γιορτές που πλησιάζουν τους αναγκάζουν να κάνουν τώρα ένα μικρό "διάλειμμα" στη δράση τους προκειμένου να βάλουν τάξη στις ιδέες τους και να ανασυγκροτηθούν. Ωστόσο, κατά κοινή ομολογία ένα πράγμα είναι ήδη βέβαιο: **τα Κίτρινα Γιλέκα όχι μόνο δεν έχουν πει την τελευταία τους λέξη αλλά και δείχνουν ικανά να ταρακουνήσουν ακόμα περισσότερο τη νεοφιλελεύθερη Γαλλία και Ευρώπη.**

Υπό έναν όμως όρο: Ότι θα διευρύνουν το κίνημά τους σε όλους εκείνους τους καταπιεσμένους και απόκληρους της γαλλικής κοινωνίας που ναι μεν τους στηρίζουν και τους συμπαθούν σε ποσοστά που φτάνουν το πρωτοφανές...80%, αλλά που δεν έχουν κατέβει ακόμα στα μπλόκα και στους δρόμους μαζί τους!

Λοιπόν, τι πρέπει να γίνει για να λυθεί ο γόρδιος δεσμός της σημερινής κατακλυσμικής γαλλικής κρίσης προς όφελος των εξεγερμένων; Ή με άλλα λόγια, τι πρέπει να γίνει για να μετατραπεί σε κοινή δράση και σύγκλιση των αγώνων η μέχρι τώρα παρατηρούμενη απλή συμπάθεια και υποστήριξη της μεγάλης μάζας των καταπιεσμένων στα Κίτρινα Γιλέκα; Η απάντηση μπορεί να φαίνεται απλή, αλλά δεν είναι: Πρέπει να αρθούν τα εμπόδια που έκαναν μέχρι τώρα αδύνατη αυτή τη σύγκλιση...

Ήδη πριν από ένα μήνα, στις 27 Νοεμβρίου, διαπιστώναμε ότι **“Το ηλεκτροσόκ που ήδη προκαλεί στην βαριά ασθενούσα και ετοιμόρροπη γαλλική αριστερά η εμφάνιση του κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων μπορεί να αποδειχτεί σωτήριο για την ίδια**

ξαναδίνοντας σε αυτή τη χαμένη της αυτοπεποίθηση και βγάζοντάς την από την παρατεταμένη νάρκη της”. Και προσθέταμε: “Ταυτόχρονα όμως, μπορεί να αποδειχτεί και καθοριστικής σημασίας για τη συνέχεια των εξελίξεων καθώς θα διευκολύνει όχι μόνο την σύζευξη των ήδη υπαρκτών αλλά

κατακερματισμένων αγώνων της μεγάλης πλειοψηφίας του γαλλικού πληθυσμού, αλλά και την ενιαία έκφρασή τους πάνω σε ένα ξεκάθαρο ταξικό χειραφετητικό προσανατολισμό”. **(1)** Σήμερα, μπορούμε να πούμε ότι αυτό το αρχικό “ηλεκτροσόκ” όχι μόνο συνεχίζεται αλλά και απειλεί να προκαλέσει αληθινή...ηλεκτροπληξία σε αρκετές συνηκολογημένες “μετριοπαθείς” ηγεσίες ειδικά του παραδοσιακού γαλλικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Τρανή απόδειξη η **μεγάλη κρίση που συγκλονίζει τη CGT**, τη συνομοσπονδία εργατών που παλιά ήταν κοντά στο ΚΚ Γαλλίας και πιο πρόσφατα στο Σοσιαλιστικό κόμμα, φέρνοντας αντιμέτωπη την κεντρική της ηγεσία με σημαντικό τμήμα των ομοσπονδιών και της βάσης της. Ο λόγος της σύγκρουσης εύγλωττος: Ενώ η ηγεσία όχι μόνο απόφυγε επιμελώς επί ένα μήνα να στηρίξει τα Κίτρινα Γιλέκα αλλά και έφτασε να τα συκοφαντήσει, αρκετές τοπικές οργανώσεις και ομοσπονδίες της και ακόμα περισσότερα απλά μέλη της CGT παράκουσαν τις οδηγίες και βρέθηκαν μαζί τους στα μπλόκα, στα οδοφράγματα και στις διαδηλώσεις!

Συνέπεια όλων αυτών είναι ότι αυτή η αντιπαράθεση οδηγεί τώρα στη δημόσια εμφάνιση **μιας εσωτερικής αντιπολίτευσης που πρεσβεύει την επιστροφή στον “επαναστατικό ταξικό συνδικαλισμό” της “Χάρτας της Αμιένης” (1906)**, που σημάδεψε την γέννηση της CGT. Στην πλατφόρμα της που μόλις δόθηκε στη δημοσιότητα, τονίζεται η ενεργός αλληλεγγύη στα Κίτρινα Γιλέκα, η αντίθεση στο ρεφορμισμό και στο διάλογο με την εργοδοσία, η πρόθεση δημιουργίας ευρωπαϊκού δικτύου “επαναστατών συνδικαλιστών” και η βεβαιότητα ότι καμιά διαπραγμάτευση με την εργοδοσία ή με το Κράτος δεν είναι δυνατή αν δεν υπάρχει ευνοϊκός συσχετισμός δυνάμεων που βγαίνει μέσα από τις εργατικές κινητοποιήσεις.

Τι μπορεί να σημαίνουν όλα αυτά; Μα, ότι τα Κίτρινα Γιλέκα ταράζουν τα λιμνάζοντα νερά του γαλλικού εργατικού κινήματος, βγάζοντας στην επιφάνεια την χρονίζουσα λανθάνουσα κρίση του, ενθαρρύνοντας την (επανα)κινητοποίηση των πιο δραστήριων τμημάτων του και επαναφέροντας στην επικαιρότητα ξεχασμένες αρετές του όπως η ταξική ενότητα και αλληλεγγύη ή ο έμπρακτος διεθνισμός.

Φυσικά, το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων δεν προκαλεί “ηλεκτροσόκ” μόνο στο εσωτερικό της CGT. Στη πραγματικότητα, είναι ολάκερη η γαλλική αριστερά, σε όλες τις αποχρώσεις και ευαισθησίες της, που νοιώθει βαθιά στο πετσί της τις (σωτήριες) επιπτώσεις της δράσης των Κίτρινων Γιλέκων που, ας μην το ξεχνάμε, απορρίπτουν όλο τον “παλιό κόσμο” και τις οργανώσεις του. Οι διεργασίες στο εσωτερικό των γαλλικών αριστερών κομμάτων είναι ήδη ορατές και στην περίπτωση που τα Κίτρινα Γιλέκα συνεχίσουν και εντείνουν τον αγώνα τους, δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι θα συμβάλουν αποφασιστικά στην ανασυγκρότηση του γαλλικού εργατικού και αριστερού κινήματος καθώς και στη δραστική αλλαγή του πολιτικού του χάρτη! Σε τελευταία ανάλυση, οι κάθε λογής και πολιτικής απόχρωσης γραφειοκράτες έχουν λοιπόν απόλυτο δίκιο να αποστρέφονται και να τρέμουν τα Κίτρινα Γιλέκα...

Όλα αυτά δεν σημαίνουν βέβαια ότι το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων έχει λύσει -ως δια μαγείας- όλα τα προβλήματα, ότι δεν κουβαλάει πολλά από τα κουσούρια της εποχής του θριαμβεύοντα νεοφιλελευθερισμού ή ότι δεν χαρακτηρίζεται συχνά από την αφέλεια και τη σύγχυση του πολιτικά πρωτάρη και άπειρου. Όμως, άλλο αυτό και άλλο οι συκοφαντίες περί της αντιδραστικής ή μικροαστικής φύσης του κινήματός τους.

Εξάλλου, όπως το απέδειξαν και οι πρόσφατες εμπειριστατωμένες επιστημονικές έρευνες και μελέτες, δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα οι ρετσινιές ότι **τα Κίτρινα Γιλέκα είναι τάχα ακροδεξιά ή ρατσιστικά, που προσπάθησε να τους κολλήσει η κυβερνητική και αστική προπαγάνδα και που τόσο εύκολα υιοθέτησαν και κάποιοι ανόητοι αριστεροί στη χώρα μας αλλά και πέρα από αυτήν.**

Εξέγερση βαθύτατα πληβειακή και δημοκρατική, το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων παραπέμπει στη μεγάλη γαλλική Επανάσταση του 1789 ενώ ταυτόχρονα αποτελεί και την πρώτη κοινωνική έκρηξη διαστάσεων ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό στον 21ο αιώνα! Αν και ακόμα στα πρώτα του βήματα, πολλά από τα χαρακτηριστικά του θυμίζουν το Μάη του 1968 και είναι χαρακτηριστικά γνωρίσματα όλων των μεγάλων κοινωνικών εξεγέρσεων και επαναστάσεων της ιστορίας: Όπως τότε έτσι και τώρα, η ίδια υπαρξιακή αγαλλίαση που προκαλεί στους ανώνυμους πολίτες η συνάντηση και συναδέλφωση τους στα οδοφράγματα του αγώνα με τους μαχόμενους συνανθρώπους τους και η **μεταμόρφωση -σε χρόνο ρεκόρ!- των μοναχικών και υποταγμένων ανθρώπων που ποτέ δεν άνοιγαν το στόμα τους και δεν τολμούσαν να κοιτάξουν στα μάτια τους “από πάνω”, σε λαϊκούς ηγέτες και ρήτορες αποφασισμένους να αλλάξουν τη ζωή τους και τον κόσμο!...**

Και βέβαια δεν είναι διόλου τυχαίο ότι είναι αυτοί οι απόκληροι και περιφρονημένοι με τις τόσες ανάγκες -και όχι οι ποικίλοι “ρεαλιστές” ή “ριζοσπάστες” της αριστεράς- που σπεύδουν σε βοήθεια κάποιων άλλων θυμάτων των ίδιων εχθρών, καθώς “ανακαλύπτουν” αυτό που σχεδόν όλοι οι καλοί μας αριστεροί καμώνονται επαίσχυντα ότι αγνοούν: την άγρια καταπίεση και καταστολή του καταλανικού λαού και τους Καταλανούς πολιτικούς κρατούμενους πολλοί από τους οποίους κάνουν εδώ και δυο βδομάδες απεργία πείνας μέχρι θανάτου! **(2)** Συγκεκριμένα, όπως διαβάζουμε στον καταλανικό τύπο, τα Κίτρινα Γιλέκα της Νοτιοδυτικής Γαλλίας (Ανατολικά Πυρηναία) δίνουν ραντεβού το πρωί του Σαββάτου 22 Δεκεμβρίου στα σύνορα της Γαλλίας με την Καταλονία, στα “Ξαδέλφια τους της Νότιας Καταλονίας” για να διαδηλώσουν μαζί την υποστήριξή τους στους Καταλανούς πολιτικούς κρατούμενους. Και η ανακοίνωση των Κίτρινων Γιλέκων καταλήγει με το σημαδιακό και εύγλωτο “Ζήτω η ελευθερία των λαών! Όλοι μαζί με τα Κίτρινα Γιλέκα!”...

Σημειώσεις

1. <https://www.contra-xreos.gr/arhtra/1347-o-makron-me-kitrina-gileka.html>

2. Καταλανοί βουλευτές και υπουργοί δημοκρατικά εκλεγμένων καταλανικών κυβερνήσεων, λαοπρόβλητοι ηγέτες των μεγαλύτερων καταλανικών πολιτιστικών και κοινωνικών οργανώσεων καθώς και αγωνιστές των Επιτροπών Υπεράσπισης της Δημοκρατίας (CDR) κάνουν εδώ και 15-16 μέρες απεργία πείνας διαμαρτυρόμενοι για την φυλάκισή τους εδώ και πάνω από ένα χρόνο χωρίς να έχουν ποτέ δικαστεί, μόνο και μόνο επειδή τόλμησαν να κάνουν πράξη το αναφαίρετο δικαίωμα του λαού τους στην αυτοδιάθεση. Μόλις πριν λίγες μέρες, 500 νυν και πρώην βουλευτές από πολλές χώρες διατράνωσαν την αλληλεγγύη τους στην φυλακισμένη πρόεδρο του Καταλανικού Κοινοβουλίου Κάρμε Φουρκαντέλ, ζητώντας την άμεση απελευθέρωσή της. Δυστυχώς, στον κατάλογο με τις 500 υπογραφές, αναζητήσαμε αλλά δεν βρήκαμε να υπάρχει ούτε ένας Έλληνας νυν ή πρώην βουλευτής και ευρωβουλευτής. Ντροπή και

πάλι ντροπή...και ένοχη παρατεταμένη σιωπή από τους Έλληνες αριστερούς πολιτικούς κάθε απόχρωσης.

Πηγή: contra-xreos.gr